

За разлика от предишните два въпроса, при които броят и дялът на лицата, непосочили отговори, са минимални (0.8 и 0.6%), на въпроса за вероизповеданието не са посочили отговор 5-6 пъти повече лица. От постановката в закона за преброяването са се възползвали 313 хил. души, или 3.9%.

При комбинираното разглеждане на вероизповеданието и етническата група се установява, че 83 хил. души, или 1.2% от българската етническа общност, са с мюсюлманско вероизповедание. Обратно, 12 хил. души, или 1.6% от принадлежащите към турската етническа група, са християни. Що се отнася до ромската етническа група, преобладаващата част (202 хил., или 55.2%) са с християнско вероизповедание, а малко повече от една четвърт - с мюсюлманско. Прави впечатление много по-големият относителен дял на ромите (17.6%), които не са отговорили на въпроса за вероизповеданието, в сравнение с българите (2.5%) и турците (3.5%).

Завършвайки разглеждането на етническия състав на населението в страната, ще посоча, че демографското наследство и развитието на нашия народ не поставя под съмнение факта, че България е страна, чийто облик се определя от българската етническа група. Достатъчно е да се върнем назад към изминалия XX век, за да се убедим от статистическите данни, че съществува постоянна тенденция на доминиране на българската етническа група. Нейният относителен дял от 77.1% в края на 1900 г. постепенно се увеличава на 85.6% през 1934 г. и на 88.0% през 1965 г., след което слабо се понижава през следващите десетилетия до края на века.

Едновременно с това в етническата структура на населението на България трайно присъстват и няколко основни исторически обособени етнически групи, с които българите имат обща родина, общо историческо минало и съдба, общо бъдеще. Сред останалите етнически групи най-голям винаги е бил относителният дял на турската етническа група. При различните преброявания този дял първоначално има стойности над 10%, а след 1934 г. започва да варира в сравнително тесни граници - около 8-9%. Тези промени в размера на турската етническа общност се дължат на системните изселвания по различни причини от политически, икономически, социален и хуманитарен характер. След 1930 г. могат да се разграничат четири изселнически вълни: през периода 1931-1941 г. - с обхват 100 хил. лица; през периода 1947-1951 г. - с обхват 156 хил. лица; през периода 1969-1978 г. - с обхват 114 хил. лица, и през периода 1989-1991 г. - с обхват 362 хил. лица.

Относителното участие на третата по големина етническа група в състава на населението на България - ромската (циганската), е сравнително малко. През 1900 г. ромите са съставлявали 2.4%, през 1920 г. те намаляват до 2.0% и се задържат на равнище около 2.5% до 1956 г. В резултат на по-високия естествен прираст, характерен за ромската общност, тя започва да се увеличава и достига 3.7% в края на 1992 г. и най-високото си равнище - 4.6% - в началото на новия век.